

HARLEQUIN®

King

BARBARA
DUNLOP

KAUNITAR JA
MILJARDÄR

005
JUULI

Proloog

Ühe-öö-suhe kestis ainult ühe öö. Sinclair Mahoney polnud kaugeltki asjatundja, aga nii palju taipas ta küll.

Niisiis, kui Hunter Oslandi paljas rind kerkis ja vajus tema vägevas voodis ja üks uks paukus kusagil häärberi sügavuses, pistis Sinclair jalad oma madala kontsaga libikutesse. Ta ainult oletas siin ettenähtud käitumist, kuid kahtlustas, et see polnud pikaleveniv hüvastijätt külmas päevavalguses.

Rahulikult nelja postiga klantsivas voodis magav Hunter oli ilmselt teinud seda varemgi. Tema apartemendis oli kolm tuliut hambaharja koos poole tosina värske käterätiku ja tualett-tarvete minikorviga marmorletil. Siin oli kõik, mida naine vajab, kui tahtis lahkuda lihtsalt ja sõltumatult – ja just seda Sinclair kavatses teha.

Öö oli olnud hea.

Hüva, öö oli olnud uskumatu. Aga öö oli möödas ja oli haletsusväärne siin hommikul viivitada ja loota mehe silmades näha lugupidamist.

Nõnda, ta oli pesnud näo ja hambad ning tõmmanud oma punakaspruunid juuksed kokku hobusesabaks ning heitis veel viimase pilgu tormisele merevaatele, mis rippus mehe voodi kohal, ning kahele potipalmile, mis seisid kahel pool tohutu suurt orvaakent. Kell oli peaaegu kaheksa. Tal oli just nii palju aega, et otsida Oslandi plaanitu häärberi labürintis üles oma kaksikõde. Ta jätaks kiiresti hüvasti, enne kui hüppab taksosse, mis viib ta Vermonti,

Manchesteris, lennujaama, lennukile, mille sihtkoht on Kennedy lennuväli.

Tal oli keskpäevaks kokku lepitud kohtamine, siis konverentskõne Kosmeetikumide tegevjuhiga Bergdorfis. Mapis oli tal ka kaks fookusrühma raportit Sulni Lavendli ilutoodete kohta.

Möödunud öö oli möödunud öö. Oli aeg naasta oma hariliku elu juurde. Ta sirutas õlad välja ja tema pilk riivas Hunteri päevitanud lihaselist jalga. See oli segamini vandlivärvi linade vahelt välja sirutunud ja naise pilk liikus seda mööda üles kohta, kus lina oli mõnusasti mehe puusade ümber mähkunud.

Teda ehmatas reetlik kramp roiete all. Ka mehe laiad õlad olid katmata, nagu lihaselised käedki, mis olid teda varastel hommikutundidel kõvasti hoidnud. Oma meeter seitsmekümne ja viiekümne kahe kilo juures polnud ta harjunud tundma end mehe käte vahel väikse ja haprana. Aga Hunteri käte vahel oli see nii olnud.

Tegelikult oli ta tundnud hulga asju, mida ta polnud ühe-öö-suhtelt oodanud.

Tema sõbrannad olid sellest rääkinud. Kuid Sinclair oli seda ainult kujutlenud. Ta oli alati oletanud, et nüisugune suhe on ülespuhutud ja piinlik, kumbki pool on pinges ja püüab teisele muljet avaldada, samal ajal veendes ennast, et peaaegu võõra inimesega magamises pole midagi inetut ja madalat.

Ta oli kõiges eksinud.

Muidugi oli sel väheke keelatud vilja maik. Kuid Hunter oli olnud enamasti armas ja naljakas. Algul oli teda õrritanud mehe intelligentsus. Siis oli teda võrgutanud mehe naeratus. Mehe puudutused ja suudlused olid olnud kõige

loomulikumad asjad maailmas. Selleks ajaks, kui nad olid alasti, tundis ta, nagu oleksid nad mehega tuttavad mitu aastat, aga mitte paar tundi.

Tegelikult seistes siin, olles valmis hüvasti jätma, tundis ta uuesti kõiki neid peadpööritavaid aistinguid. Ta tahtis kella tagasi keerata, ronida suurde, pehmesse voodisse, maitsta neid huuli, libistada sõrmeotstega üle mehe naha, hingata sisse tema juuste puhast metsalõhna.

Ta tegi refleksiivselt sammu ettepoole.

Aga mees voodis liigatas ja naine tardus, mõistes kohumusega, et ta oli valmis kolmandaks ringiks. Või neljandaks? Küllap oleneb sellest, kas lugeda tema või mehe orgasme.

Mees sirutas käe üle voodi ja tema ilme muutus unes pinevaks. Ta kobas ringi ja kortsutas kulmu.

Nüüd võis ta iga sekund silmad lahti teha. Naine teadis kusagil sügavas hingesopis, et kui ta seisab mehe ärgates ikka veel siin, oleks ta ühe hetkega jälle ristseliti voodis. Mees teadis, kuidas tema tõkkeid murda, teadis sadu mooduseid, kuidas teda ohkama ja oigama panna, teadis kõiki õigeid asju, mida talle kõrva uriseda ja sosistada.

Ta andis endale käsu kaduda.

Mees avas unesegased silmad ja naine haaras ukselingist.

Enne kui mees suutis pilgu koondada, oli naine juba hallis, sulges enda järel ukse ja sammus trepi poole.

See oli läbi.

Sellega oli lõpp.

Ta võis ainult loota, et ei näe meest enam kunagi.

Üks

Hunter oli siin.

Kuus nädalat hiljem kiskus Sinclairi kõht krampi, kui mees astus Lux Kaunitari Toodete koosolekuruumi, nagu oleks ta selle peremees.

„... sõbralikus ülevõtmistehingus,” ütles Sinclairi ülemus, firma president Roger Rawlings parasjagu. „Osland International ostis ära viiskümmend üks protsenti Lux Kaunitari Toodete hääleõiguslikest aktsiatest.”

Sinclair ajas enda toolil sirgu. Issand jumal, mees oligi siin peremees.

Oli see nali?

Ta vaatas kahele poole.

Kas kargab iga hetk välja kaameramees ja torkab talle mikrofoni nina alla? Kas nad juba filmisid, et saada tema reaktsiooni?

Ta ootas. Kuid Hunter isegi ei vaadanud tema poole ja mitte keegi ei hakanud naerma.

„Nagu paljud teist teavad,” ütles Roger, „kuuluvad Osland Internationalile Sierra Sanchezi naisterõivaste kaupluste kett Põhja-Ameerikas ja mitu haru Euroopas ja Austraalias.”

Kuni Roger rääkis ja Lux Kaunitari juhtivtöötajad tema üllatavat uudist seedisid, liikus Hunteri pilk metoodiliselt ümber suure ovaalse laua. See peatus Ethanil tootearendusest, siis Colleenil turustusest. Ta noogutas Sandrale raamatupidamisest ja vaatas Mary-Anne'i distributsioonist.